

имамъ само, предпочитахъ днесъ да го гледамъ слѣпъ, отъ колкото книжовенъ. Най голѣмата книга на този свѣтъ е да знае чилѣкъ да записва що зима и що дава. Но ще ти потрѣба да пратишъ нѣкогаждъ нѣкое писмо на нѣкой голѣмецъ, дай петъ десять пары на нѣкой гладенъ даскалетинъ, и свърши си работата. Азъ съ своитѣ драсканія карамъ злѣ-добрѣ кжщата си. Шишкавийтъ мой съсѣдъ дѣдо Калчо, много е чель, но за това той три пѣти хвърля до сега топѣтъ. Училища . . . тѣ сж, гдѣто развалятъ днесъ свѣтътъ. Добрѣ ми казваше попереди духовникѣтъ. Отъ като ся явиха у насъ голѣмъ брой даскалеты, отъ тогава всичко върви на халосъ . . .

Стрѣлно.

Чакать вѣнъ. . . . .

Грабо.

Напраздно чакать. Нѣмамъ нищо, не мога нищо, не съмъ чилѣкъ да помогна, нѣмамъ время. Кажи имъ чи мя нѣма тукъ, кажи имъ чи съмъ боленъ, кажи имъ чи имамъ работа, кажи имъ каквото щешъ. Па вѣнъ скоро, вѣнка и ты и всичкитѣ просяцы. Идете всячки поврага. Оставете мя миренъ. (*Стрѣлно излиза*).